

Въ зори стотина въ боя бѣха —
 И само тѣ се отърваха;
 Единъ до други тѣ вървѣжтъ
 По стрѣмния планински пѣтъ.

Прѣвързани сж люти рани,
 Ала по дрехи изподрани
 Струи отъ кърви се виятъ
 И капятъ по планински пѣтъ.

Не чува се ни стонъ, ни дума;
 И само есенната шума
 Хрущи, кждѣто те вървѣжтъ
 По тѣсния планински пѣтъ.

Залюшнатъ грохна тамъ едина;
 Въ замая другитѣ двамина
 Отминаха, безъ да се спратъ,
 По стрѣмния планински пѣтъ.

Ржка протегна и пошушна
 Невнятно другий и се люшна —
 И по очи се повали . . . Трупѣтъ
 Запрѣчи тамъ планински пѣтъ.

Възпрянь, другаря си погледна
 Послѣдний съ усмивка блѣдна
 И рухна — трупъ върху трупѣтъ
 Срѣдъ тѣсния планински пѣтъ.

Души юнашки смъртъ засѣни . . .
 Пристъпватъ вълци настървени,